

Arrest

nr. 171 427 van 7 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 8 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 april 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HERBOTS en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 18 februari 2015 een aanvraag in om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 13 maart 2015 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.02.2015 werd ingediend door : (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij jaren heeft moeten wachten op een beslissing aangaande zijn aanvraag tot regularisatie dd. 11.12.2009, doch blijkt uit onderzoek van het dossier dat betrokkene zelf op 28.04.2011 in kennis is gesteld dat er een beslissing was genomen in het dossier. Betrokkene kon zijn steeds bij de gemeente terecht om de stand van zaken ivm zijn dossier. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89.980 van 02/10/2000)

Het argument dat de zus en schoonbroer van betrokkene hier legaal in België verblijven, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sinds 31.03.2007 in België, werkbereid is en hier een toekomst wenst uit te bouwen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Zijn elementen van integratie of behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

2. Ontvankelijkheid van het beroep

De verwerende partij kan niet worden gevolgd wanneer ze in haar nota opwerpt dat het beroep onontvankelijk is omdat het verzoekschrift geen middel bevat. In het verzoekschrift wordt – zoals verzoeker ook terecht aangeeft in zijn synthesememorie – duidelijk gesteld dat de bestreden beslissing getuigt van een gebrekkige motivering, waarna verzoeker aanduidt welke passage van de bestreden beslissing volgens hem niet klopt, waarbij hij besluit dat de bestreden beslissing op een verkeerde hypothese is gestoeld. Gelet op het feit dat verzoeker de inhoud van de motivering van de bestreden beslissing bekritiseert kan worden aangenomen dat hij de schending beoogt op te werpen van de materiële motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat de verwerende partij zich in haar nota ook verdedigt op de kritiek van verzoeker dat de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig is, ook al gebeurt dit *“Louter ten overvloede”*. De rechten van verdediging komen derhalve niet in het gedrang. Voor zover dient te worden begrepen dat de verwerende partij in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep opwerpt, dient deze te worden verworpen.

3. Over de gegrondheid

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”*.

3.1. Uit onderstaand betoog kan, zoals hierboven wordt gesteld, worden afgeleid dat verzoeker de schending beoogt op te werpen van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verzoeker tekende beroep aan tot nietigverklaring van de beslissing dd.13/3/2015 van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, welke de aanvraag dd.17/2/15 van mr. [M.G.H.K.] om zijn verblijf te regulariseren op grond van art.9 bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk verklaard.

Verzoeker vroeg met dit verzoekschrift aan de Staatssecretaris een verblijfsregularisatie om humanitaire redenen nl. omdat hij nu al jarenlang wacht enerzijds op een eindbeslissing omtrent zijn regularisatieaanvraag uit 2009, en er anderzijds nog geen arrest was ivm. zijn annulatieverzoek RvV 149.029.

De nota met opmerkingen van de verwerende partij, met schrijven dd.13/5/2015 meegedeeld aan verzoeker, door de griffie van de RvV, beweert dat verzoeker [M.G.H.K.]:

- geen uiteenzetting bevat van de middelen van haar beroep

- niet aantoont dat de reden van de ontvankelijkheidsweigering op een verkeerde hypothese is gestoeld.

Nochtans schreef [M.G.H.K.] dat zijn beroepsmiddel de gebrekkige motivatie van de beslissing dd.13/3/15 is !

Waarom gebrekkig en waarom uitgaande van een verkeerde hypothese:

Als reden voor de onontvankelijkheid schijnt de Staatssecretaris te stellen dat het lange wachten van verzoeker zou te wijten zijn aan verzoeker zelf :”Uit onderzoek van het dossier blijkt dat betrokkene zelf op 28/4/2011 in kennis is gesteld dat er een beslissing is genomen in het dossier. Hij kon dus bij de gemeente terecht om de stand van zaken ivm. zijn dossier.”

Mr. [M.G.H.K.] betwist met nadruk dat hij op 28/4/2011 in kennis zou gesteld zijn dat er een beslissing genomen werd ! De verwerende partij legt geen bewijs van haar bewering voor. Het tegendeel is evenwel waar.

Verzoeker ging zelf regelmatig in zijn verblijfsgemeente Zaventem informeren naar enige beslissing omtrent zijn regulaanvraag uit 2009; De gemeente zei bij elke contactname vanwege George H.K. Mena dat zij geen beslissing ontvangen hadden (zie stavingsstuk 4 gevoegd bij het annulatieverzoekschrift).

De Fod.Binnenl.Z. – DVZ erkende ook op 7/10/13 aan de raadsman van verzoeker dat er wel een beslissing genomen was, maar nooit betekend werd .“ (zie stavingsstukken 3 gevoegd bij het annulatieverzoek); De ambtenaar wilde de inhoud van de beslissing niet rechtstreeks meedelen aan de raadsman.

Omdat noch Fod.Binnenl.Z.-DVZ, noch Zaventem Mena Geroge H.K. op de hoogte bracht dat er een beslissing genomen was, en de inhoud van de beslissing niet wilde of niet kon meedelen aan verzoeker of aan zijn raadsman, bleef mr. [M.G.H.K.]in België wachten.

Pas in februari’14 kreeg [M.G.H.K.] bericht dat er een beslissing genomen was, en kon pas van de beslissing ivm.zijn regularisatieaanvraag uit 2009 (weigeringsbeslissing genomen op 28/4/11) kennis nemen op 26/2/14. (zie stavingstukken 5 en 6 gevoegd bij het annulatieverzoekschrift)

Daarbij herhaalt verzoeker dat een ander annulatieberoep hangende is (RvV 149.029) tegen de weigeringsbeslissing dd.28/4/2011 (met kennisname op 26/4/2014) waarin zijn regularisatieverzoek dd. nov/dec.2009 werd verworpen omdat een copie van zijn paspoort niet zou gevoegd zijn bij die aanvraag. Verzoeker toont in die procedure 149.029 aan met stavingsstukken en zelfs een verklaring van de gemeente Zaventem , dat bij zijn regularisatieaanvraag uit 2009 wel zijn Egyptisch reispaspoort gevoegd was.

Zolang over dit eerste annulatieberoep geen uitsluitsel is gegeven door de Raad, is het onterecht dat een navolgende weigeringsbeslissing om te verblijven, samen met een nieuw bevel wordt genomen.

Kortom, een verzoek dd.17/2/2015 tot verblijfsregularisatie art.9bis werd ingediend omdat het allemaal zo lang duurt vooraleer mr. [M.G.H.K.]een definitief antwoord krijgt op zijn vraag om alhier te mogen verblijven. Ondertussen is mr. [M.G.H.K.] al 7, 8 jaar (nl. sinds 2007) in België. En de buitengewone omstandigheid waarom de laatste regularisatie aanvraag dd.17/2/15 niet via de diplomatieke post te Cairo, maar wel hier te lande werd gedaan is dus ook dat mr. [M.G.H.K.] jaren wacht op een definitieve beslissing omtrent zijn verblijfsregularisatieaanvraag dd.nov/dec.2009”.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. Verzoeker kan worden gevolgd in zijn betoog dat een beslissing inzake een eerdere aanvraag om verblijfsmachtiging die vermeld wordt in de bestreden beslissing niet betekend werd op 28 april 2011. Blijkens het administratief dossier werd deze beslissing immers getroffen op 28 april 2011 doch betekend op 26 februari 2014. Echter, het feit dat de bestreden beslissing verkeerdelijk stelt dat verzoeker op 28 april 2011 in kennis werd gesteld van een beslissing inzake een eerdere aanvraag om verblijfsmachtiging, kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De behandelingsperiode van een aanvraag om verblijfsmachtiging vormt geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze behandelingsperiode kan op zich niet leiden tot een machtiging tot verblijf, a fortiori niet de periode tussen het treffen van een beslissing en het betekenen ervan, te meer daar de verwerende partij hierop geen vat heeft. Immers is de betekening van een beslissing afhankelijk van verzoekers wil om zich deze beslissing te laten betekenen. Verzoeker heeft derhalve geen belang bij zijn kritiek dat de bestreden beslissing steunt op de verkeerde hypothese dat hij een eerdere beslissing op 28 april 2011 betekend kreeg .

3.4. Verzoeker valt erover dat de verwerende partij de bestreden beslissing treft terwijl er bij de Raad nog een beroep hangende is tegen de in punt 3.3. vermelde beslissing inzake een eerdere aanvraag om verblijfsmachtiging, maar de Raad ziet niet in waarom dit als "onterecht" dient te worden bestempeld. Verzoeker, die op 5 maart 2014 een beroep indient tegen de in punt 3.3. bedoelde beslissing, opteert ervoor om hangende dit beroep een nieuwe aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Eenieder die een dergelijke aanvraag indient koestert redelijkerwijze de verwachting om hierover uitsluitel te krijgen en de Raad ziet dan ook niet in waarom verzoeker verwacht dat de verwerende partij wacht op de uitkomst van het voormelde beroep, te meer daar dit beroep is gericht tegen een beslissing waarbij werd gesteld dat verzoeker niet voldoet aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde zoals opgenomen in artikel 9 bis, §1 van de Vreemdelingenwet en de bestreden beslissing werd getroffen op een andere grond, met name dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die rechtvaardigen dat de aanvraag om verblijfsmachtiging in België wordt ingediend. Door de beweegreden uiteen te zetten voor het indienen van een tweede aanvraag om verblijfsmachtiging doet verzoeker geen afbreuk aan het voormelde.

3.5. De overige motieven van de bestreden beslissing worden niet betwist door verzoeker en blijven derhalve overeind. Het betreft met name: *"Het argument dat de zus en schoonbroer van betrokkene hier legaal in België verblijven, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sinds 31.03.2007 in België, werkbereid is en hier een toekomst wenst uit te bouwen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Zijn elementen van integratie of behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."*

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA